

186

134

Куда Київ-47,
проспект Перемоги,
№ 50,

редакції
 Кому "Сільський
вістей".

Индекс предприятия связи	и адрес отправителя
<u>340060</u>	<u>м. Донецьк 60,</u>
	<u>вулиця Тієсленка,</u>
	<u>будинок № 32.</u>
	<u>Донецько Є.Г.</u>

252047

Пишите индекс предприятия связи места назначения

Я вже писав авторському колективу Створеної
такої книги-меморіалу на ім'я його творів
Мандяка В.А.

Хотів би додати про тих інших і замовних
наслідках голоду, про яких мені стало відомо не-
щодавно.

Місце смерті - село Будячелове Ардужинського
р-ну Митишівської обл. (до Вітчи - Бунарабненський
р-н Одеської обл.).

1932-й рік. Помер свій дід Демітенко Семен
Васильович (71 рік). В останні роки життя був
хворим.

У 33-му повмирали від голоду Антон Це-
рельник, Василь Церельник, Дубина Тамна,
своя на прізвисько Тарина, її син Яким
та два малолітні сини Тимофі і Я.

У 1933-му ж померла Крупіська Марія
Іванівна, якій було 42 роки.

Весною 33-го у Будячелові був вбитий
на ґрунті голоду Іван Сидорович Топаненко,
2807 року народження. Вбивця - Іван Тладук
- порубав грудку на ганку. 26 річного Топаненку
сапою. < Тладуку дали шість 5 років,
він повернувся у село Голо-Бунарога за
2-8 км від Будячелова >

Село Останівка Ардужинського району.
Померла у 33-му майже вся сім'я Шевченко,
а саме: Шевченко Марко Трачович - батько,
Шевченко Дуня Яківна - мати, Шевченко
Коля - син; 3 доньки: Шевченко Гіта,
Шевченко Віра, Шевченко Тамар.

Залишилася одна неповнолітня Дарна,
яка і зараз живе.

У Останівці повмирали і багато інших
сімей, значно більше, ніж у Будячелові.
Вмерли і ті, хто ходив бригадою по
хатах і забирав усе зерно, замищали
у ворити, попадали навіть у потіли,
щоб і там, часом, не було слобаро
якось зернина.

Трачова у сусідньому селі Семеновка

тихий трагічний випадок: пров'язавши
вкрай у Семеновського мушкетера порубу, при-
вели її вночі, замітали і подали варити
м'ясо. Цілий гурт Семеновських селян по-
смігав прийшлим у Останівку і знайшли
увідомників. Вони задрали Гішуренка
Ростю, Зарізького Кимла та ще одного
їхнього односельця, призвавши яного забути,
і повели у Семеновку на розправу.

У Семеновці над чимі тривога останівськими
селянами, які не вважалися, щоб не погубити
мене, було вичерно самогуб - їх забили
на смерть дротинами.

Д. М. Гончаренко (Шевченко): " Ми жили
у Ахтовці (так назвали частину Останівки).
Батько вмер відуми з Первомайська. Різні
цього ніс для сім'ї у торбинці. Ми знайшли
його тіло, але тільки торбинки були
бже зрізані.

За батьком вмерла мати, потім брат,
сестри... Братом односельців.

Я залишилась живою, пішла у помірку,
але діла в сусідньому селі Бурацелові. Але
і в помірку був голод. Та отіди ввечір нам
чуду з милом. [Чуду - квітти чуду,
нам чуду квітте]. Та все перетина
маю дітей двох, Окунів ... "

Та Степанівським кимовиці (це в селі Бил-
говатке, правобережжя Коравчані) зберігається
мошино Купко Окумки Степанівці (1902 -
1933 р.). А цілий район мошок неуходящих,
закедаших. Може то там повивали воу
вошду.

Пропонує звернутися до сільських рад з прохан-
ням допомогти встановити підвність селян,
які померли, бо за багатих так померли
книги може і не дізнатися.

18/12-89р. Донченко Євген Тригорович, 1939р.н.
м. Донецьк - 60, вул. Месленка, 32.
Робітник заводу хімічного.